

Uitgifte

Repertoriumnummer 2024 /
Datum van uitspraak 25 januari 2024
Rolnummer 2022/AB/138
Beslissing waartegen beroep 21/421/A

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid

tegensprekelijk arrest

definitief

kennisgeving per gerechtsbrief (art.580 Ger. W.)

T G, RRN, wonende te
appellant,
in persoon verschenen

tegen

R V A (hierna: "**RVA**"), openbare instelling, KBO nr. 0206.737.484, met zetel te 1000 BRUSSEL
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. VERDICKT Joyce, advocaat loco mr. SWENNEN Remi, advocaat te
1750 Lennik

****

I. De feiten

Op 24 mei 2018 vroeg de heer T werkloosheidsuitkeringen aan vanaf 10 mei 2018. In het formulier C1A "aangifte van nevenactiviteit" dat hij eveneens op 24 mei 2018 invulde, kruiste hij bij vraag 12 "Oefent u een andere bijkomstige activiteit uit?" het antwoord "ja" aan. Hij vermeldde dat hij deze activiteit uitoefende op zijn thuisadres (vraag 15), als natuurlijk persoon, met een ondernemingsnummer en omschreef zijn activiteit als "fotograaf/webdesign" (vraag 16). Bij vraag 17 "Zal u deze activiteit uitoefenen tijdens uw werkloosheid?" kruiste hij het antwoord "neen" aan.

Op 27 maart 2020 stelde de heer C, sociaal controleur voor de RVA, het volgende verslag op:

"Betreft: Cumul zelfstandige activiteit

Betrokkene: T G wonende .

T G ontvangt werkloosheidsuitkeringen als volledig werkloze van 10/05/2018 tot 09/02/2020. Tijdens zijn werkloosheid brengt hij geen schrappingen aan op zijn controlekaarten. Vanaf 10/02/2020 is hij DIMONA-gemeld door de sprl ITAL-GAMMA, kbonr. 0440 348 920, 5060 Sambreville.

Bij zijn uitkeringsaanvraag verklaart hij op het document C1A, een zelfstandige activiteit te hebben, “website-fotograaf, met het ondernemingsnummer 0758 287 701, een activiteit die hij verklaart niet uit te oefenen.

Betrokkene is sedert 01/11/2016, als zelfstandige in bijberoep, aangesloten bij Partena.

Op 11/03/2020 heb ik een onderhoud met betrokkene aan de voordeur, gezien de startende coronacrisis, op een veilige afstand, temeer daar betrokkene verklaart een verkoudheid te hebben, maar geen corona. Er kan dus geen verklaring worden genoteerd. Betrokkene verklaart een bijberoep uit te oefenen, webdesign en beheer van deze websites, voornamelijk voor restaurants. Hij zegt dat het meeste werk zich beperkt tot aanpassingen, menu’s die wijzigen. Op mijn vraag wanneer hij deze activiteit uitoefent, komt geen antwoord.

Ik vraag hem mij de facturen van 2019 voor te leggen, maar aangezien betrokkene zegt wat problemen te hebben met zijn printer en ook gezien het aantal, zal hij ze mij mailen. Hij zegt dat in de facturatiebedragen ook de kostprijs van de domeinnamen zit.

In totaal ontving ik voor 2019, 42 facturen voor een totaalbedrag van 14072 Euro. Zie bijlage. Het gaat om facturen zonder BTW, omdat betrokkene als “klein bedrijf”, een vrijstelling van BTW heeft.

Besluit: Betrokkene heeft zijn zelfstandige activiteit tijdens zijn werkloosheid uitgeoefend, een activiteit die niet van gering belang is.”

Op 6 juli 2020 nodigde de RVA de heer T uit om tegen uiterlijk 15 juli 2020 schriftelijk zijn verweer uiteen te zetten.

Op 10 juli 2020 maakte de heer T volgend schriftelijk verweer over aan de RVA:

“[...]

Ik ben verbaasd te vernemen dat de heer P. C uit het controleonderzoek heeft geconcludeerd dat ik mijn zelfstandige activiteit uitoefende tijdens mijn werkloosheid. Waarschijnlijk heb ik mij verkeerd uitgedrukt door het gebrek aan beheersing van het Nederlands. Ik heb hem wel gezegd dat ik opnieuw als loontrekkende werkte vanaf 10/2/20 en geen werkloosheidsuitkering meer ontving.

Ik heb eveneens aan de heer C gezegd dat ik mijn klanten ook al had verwittigd van de stopzetting van mijn webdesign-activiteit.

De meeste klanten hebben het beheer van hun site al voor eigen rekening overgenomen, enkele hebben dit vanwege de COVID 19 nog niet kunnen doen. (Al mijn

klanten zijn bestaande klanten van voor mijn werkloosheid, ik maak geen prospectie meer).

De meerderheid van de facturen betreft een doorrekening van de hosting en abonnementen van de domeinnamen van horecaklanten en enkele kleine “online” wijzigingen, zoals sluitingsperiode, kaarten, tijdschema’s, enz.

Aanpassingen die sporadisch (trimestrieel) gebeuren en weinig tijd in beslag nemen, max 10 minuten en die ik telkens na 18u uitvoer tijdens de weekdays.

[...]”

Daarop nam de RVA op 13 januari 2021 de volgende beslissing:

“[...]

Met deze brief deel ik u mee dat ik heb besloten:

- om u uit te sluiten van het recht op uitkeringen vanaf 10.05.2018 (artikelen 44, 45, 48 en 71 van het koninklijk besluit van 25.11.1991 houdende de werkloosheidsreglementering);*
- om de uitkeringen die u onrechtmatig ontving van 10.05.2018 tot en met 09.02.2020 terug te vorderen (artikel 169 van het voormeld koninklijk besluit);*
- u uit te sluiten van het recht op uitkeringen vanaf 18.01.2021 gedurende een periode van 18 weken (artikel 154 van het voormeld koninklijk besluit)*
- Eventuele ziekteperiodes verlengen op evenredige wijze de effectieve duur van de sanctie met een maximum van 3 jaar (artikel 158 van het voornoemde koninklijk besluit).*

[...]”

Met een brief, eveneens gedateerd op 13 januari 2021, vorderde de RVA een bedrag van 26.603,55 euro aan werkloosheidsuitkeringen terug.

Op 31 maart 2021 verzocht de heer T om de beslissing die genomen werd te herzien, doch dit verzoek werd door de RVA afgewezen.

Aangezien de heer T zich met dit alles niet kon verzoenen, maakte hij met een verzoekschrift dat neergelegd werd op 12 april 2021 zijn zaak aanhangig bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel.

II. Het bestreden vonnis

De zaak werd bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel ingeschreven onder het rolnummer AR 21/421/A.

De heer T vorderde voor de arbeidsrechtbank:

“In hoofdorde:

- *De beslissing van de RVA dd. 13.01.2021 nietig te verklaren en te zeggen voor recht dat eiser recht heeft op de volledige werkloosheidsuitkeringen vanaf 10 mei 2018;*

In ondergeschikte orde, onder alle voorbehoud van de rechten van eiser:

- *De aan dhr. T opgelegde sanctie opheffen, deze minstens te herleiden tot de minimumduur van vier weken;*
- *De terugvordering beperken tot de laatste honderdvijftig dagen van onverschuldigde toekenning;*
- *De terugvordering beperken tot de dagen waarop deze zelfstandige nevenactiviteit werd uitgeoefend.*
- *Dhr. T betalingstermijnen toe te kennen met maandelijkse betalingen van 150 € maximum.*

In ieder geval, de RVA te veroordelen tot het dragen van de gehele kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding van 284,23 €.”

Via zijn eerste besluiten stelde de RVA een tegenvordering in:

“De ingestelde tegenvordering ontvankelijk en gegrond te verklaren en verweerder op tegeneis te veroordelen tot terugbetaling van het bedrag van een voorlopig geschat bedrag van 26.603,55 EUR.”

Met een vonnis van 17 januari 2022 besliste de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel het volgende:

“Na mondeling advies van mevrouw B. S, Eerste substituut-arbeidsauditeur, beslist de rechtbank in eerste aanleg en op tegenspraak wat volgt.

De vordering van de heer T is ontvankelijk en deels gegrond.

De administratieve sanctie betreffende een uitsluiting van werkloosheidsuitkeringen gedurende 18 weken wordt herleid tot een uitsluiting gedurende 4 weken.

De bestreden beslissing wordt bevestigd in haar overige onderdelen.

De tegenvordering van de RVA is ontvankelijk en gegrond.

De heer T wordt veroordeeld tot terugbetaling aan de RVA van een bedrag van 26.603,55 euro aan ten onrechte ontvangen werkloosheidsuitkeringen.

De rechtbank machtigt de heer T om het bedrag van de veroordeling te betalen a rato van 200,00 euro per maand, waarvan de eerste betaling dient te gebeuren uiterlijk op 15 februari 2022 en vervolgens uiterlijk de 15e van elke daaropvolgende maand totdat de volledige schuld is voldaan. De laatste betaling dient het saldo te bevatten. Bij niet-betaling op één der vervaldagen is het resterend saldo onmiddellijk opeisbaar zonder verdere ingebrekestelling.

De rechtbank veroordeelt de RVA tot de kosten van het geding, die omvatten (art. 1017, tweede lid en 1018 Ger.W. en wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand):

- 284,23 euro rechtsplegingsvergoeding die toekomt aan de heer T*
- 22,00 euro bijdrage die toekomt aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.”*

III. De vorderingen in hoger beroep

Met een verzoekschrift dat op 18 februari 2022 op de griffie van het arbeidshof te Brussel werd ontvangen, tekende de heer T hoger beroep aan tegen dit vonnis.

Dit hoger beroep van de heer T is tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld (zie art. 53bis Ger.W., art. 704 §2, art. 792 al. 2, art. 1051 en art. 1057 Ger.W.). Het is ontvankelijk.

De heer T vordert in graad van beroep:

“Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en in gevolge hiervan:

Het bestreden vonnis teniet te doen in de mate dat de vorderingen van de heer T niet werden ingewilligd en opnieuw recht doende,

In hoofdorde:

- De beslissing van de RVA dd. 13.01.2021 nietig te verklaren en te zeggen voor recht dat appellant recht heeft op de volledige werkloosheidsuitkeringen vanaf 10 mei 2018;*

In ondergeschikte orde, onder alle voorbehoud van de rechten van appellant:

- *De aan dhr. T opgelegde sanctie opheffen, deze minstens te herleiden tot de minimumduur van vier weken;*
- *De terugvordering beperken tot de laatste honderdvijftig dagen van onverschuldigde toekenning;*
- *De terugvordering beperken tot de dagen waarop deze zelfstandige nevenactiviteit werd uitgeoefend, hetzij maximum 15 dagen per jaar;*
- *Dhr. T betalingstermijnen toe te kennen met maandelijkse betalingen van 150 € maximum;*

In ieder geval, de RVA te veroordelen tot het dragen van de gehele kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding voor de eerste aanleg (284,23 €) en de procedure in beroep (663,18 €).”

De RVA van zijn kant vraagt om het hoger beroep van de heer T ontvankelijk, maar ongegrond te verklaren en het vonnis integraal te bevestigen.

IV. De procedure voor het arbeidshof

Het arbeidshof heeft kennis genomen van de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder:

- het bestreden vonnis;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen op de griffie van dit hof op 18 februari 2022;
- de laatste conclusie die door elk van de beide partijen werd neergelegd (15 december 2022 voor de heer T en 15 juni 2022 voor de RVA);
- de stukken van de beide partijen, waaronder het administratief dossier van de RVA, de e-mail (met bijlage) van de raadsman van de RVA aan mevrouw de Advocaat-generaal op 30 oktober 2023 en de stukkenbundel die de heer T neerlegde op 22 november 2023.

De zaak was aanvankelijk voor behandeling vastgesteld op de zitting van 2 maart 2023, doch werd op die zitting in voortzetting geplaatst naar de zitting van 5 oktober 2023. Op de zitting van 5 oktober 2023 werd de zaak vervolgens opnieuw in voortzetting geplaatst naar de zitting van 14 december 2023. Op de zitting van 14 december 2023 werd de zaak uiteindelijk volledig gepleit, waarna de debatten werden gesloten. Mevrouw Nathalie V, Advocaat-generaal, heeft vervolgens op deze zitting een mondeling advies gegeven, waarop door geen van de beide partijen nog gerepliceerd werd. Daarop werd de zaak in beraad genomen voor uitspraak op 11 januari 2024. De uitspraak werd vervolgens verdaagd naar 25 januari 2024.

Het hof heeft toepassing gemaakt van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

V. De beoordeling van het geschil door het arbeidshof

V.1

De heer T houdt in de eerste plaats voor dat de bestreden beslissing tot stand kwam met miskenning van art. 144 van het KB van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (hierna “Werkloosheidsbesluit”).

Art. 144 Werkloosheidsbesluit voorziet dat vooraleer door de RVA een beslissing genomen wordt inzake ontzegging, uitsluiting of schorsing van het recht op uitkeringen, de werknemer opgeroepen moet worden om gehoord te worden omtrent de feitelijke grondslag van de beslissing en zijn verweermiddelen.

Het is evenwel zo dat voor de periode vanaf 25 juni 2020 tot en met 31 augustus 2021 voorzien werd in een afwijking hierop.

In art. 5 van het KB van 22 juni 2020 betreffende diverse tijdelijke maatregelen in de werkloosheidsreglementering omwille van het COVID-19-virus en tot wijziging van de artikelen 12 en 16 van het koninklijk besluit van 30 maart 2020 tot aanpassing van de procedures in het kader van tijdelijke werkloosheid omwille van het COVID-19-virus en tot wijziging van artikel 10 van het koninklijk besluit van 6 mei 2019 tot wijziging van de artikelen 27, 51, 52bis, 58, 58/3 en 63 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering en tot invoeging van de artikelen 36sexies, 63bis en 124bis in hetzelfde besluit (BS 25 juni 2020) werd immers het volgende voorzien:

“In afwijking van artikel 144 van hetzelfde koninklijk besluit wordt het verhoor zoals voorzien in dit artikel vervangen door een schriftelijke procedure, voor zover de brief bedoeld in het volgende lid wordt verstuurd in de periode vanaf de datum van de publicatie van dit besluit tot en met 31 augustus 2021.

De directeur verstuurt aan de werknemer een brief met feiten op basis waarvan de beslissing wordt genomen en nodigt de werknemer uit om schriftelijk zijn verweermiddelen te bezorgen, uiterlijk op een datum die ten vroegste de tiende dag na de afgifte van de brief ter post is gesitueerd.

[...]” (onderlijning en nadruk door de rechtbank)

De publicatie van het KB vond plaats op 25 juni 2020 zodat vanaf die datum (tot en met 31 augustus 2021) de oproeping voor een mondeling verhoor vervangen werd door een uitnodiging aan de betrokken werkloze om schriftelijk zijn verweermiddelen uiteen te zetten.

Uit het administratief dossier blijkt dat de heer T op 6 **juli** 2020 (“06/07/2020”) door de RVA uitgenodigd werd om schriftelijk zijn verweermiddelen uiteen te zetten. Deze uitnodiging dateert ontegensprekelijk van na de publicatie van het KB van 22 juni 2020 in het Belgisch Staatsblad op 25 juni 2020. Zodoende was de afwijking op de mondelinge hoorplicht van toepassing en kon de RVA de heer T volledig rechtsgeldig uitnodigen om zijn verweermiddelen schriftelijk kenbaar te maken.

De RVA heeft de heer T volkomen terecht uitgenodigd om schriftelijk zijn verweermiddelen kenbaar te maken, wat de heer T ook gedaan heeft (zie zijn verklaring van 10 juli 2020, stuk 2 van het stukkenbundel dat op 17 februari 2023 werd neergelegd voor de heer T), waarna vervolgens op 13 januari 2021 de bestreden beslissing werd genomen. In de conclusie die nog door zijn raadsman werd neergelegd, wordt ook verwezen naar een aanvraag die de heer T zou hebben gedaan en die door de RVA zou zijn ontvangen op 16 februari 2021, doch die vervolgens slechts door de RVA behandeld werd op 7 april 2021, zijnde net vóór het verstrijken van de termijn om beroep aan te tekenen tegen de bestreden beslissing. Het is het arbeidshof een raadsel waarom in de conclusie hiernaar wordt verwezen in verband met de beweerde schending van art. 144 Werkloosheidsbesluit bij de totstandkoming van de bestreden beslissing van 13 januari 2021. Alle argumentatie die dienaangaande aangevoerd wordt, is volstrekt irrelevant.

Daarenboven en ten overvloede, zelfs in de hypothese dat zou aangenomen kunnen worden dat de RVA de hoorplicht heeft geschonden (*quod non*), dan kunnen noch dit beginsel noch enig ander beginsel van behoorlijk bestuur worden ingeroepen indien dit zou leiden tot een beleid dat tegen wettelijke bepalingen ingaat (zie en vgl. o.a. Cass. 14 juni 1999, *Soc. Kron.* 2001, 304). De eventuele schending van de hoorplicht door de RVA zou weliswaar leiden tot het buiten toepassing laten van de bestreden beslissing door het arbeidshof, doch zulks ontnemt het arbeidshof niet de bevoegdheid om na te gaan of die beslissing in overeenstemming is met de werkloosheidsreglementering en om uitspraak te doen over de rechten die daaruit voortvloeien (zie en vgl. Cass. 12 november 2001, *Soc. Kron.* 2002, 489).

Het buiten toepassing laten van een beslissing omwille van de schending van de hoorplicht heeft dus niet automatisch een herstel in het recht op werkloosheidsuitkeringen tot gevolg. Het heeft evenmin tot gevolg dat de betrokkene niet gehouden zou zijn tot enige terugbetaling.

V.2

Om te kunnen genieten van werkloosheidsuitkeringen moet de werkloze zowel toelaatbaarheids- als toekenningsvoorwaarden vervullen. De toekenningsvoorwaarden worden geregeld door Hoofdstuk III van het Werkloosheidsbesluit, waarvan Afdeling 1 de titel draagt *“onvrijwillig zonder arbeid en zonder loon zijn”*. Het eerste artikel binnen deze afdeling, dit is het artikel 44, bepaalt: *“Om uitkeringen te kunnen genieten moet de werkloze wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil zonder arbeid en zonder loon zijn.”* Wordt volgens het artikel 45, 1ste lid Werkloosheidsbesluit voor de toepassing van het artikel 44 als *“arbeid”* beschouwd:

“1° de activiteit verricht voor zichzelf die ingeschakeld kan worden in het economische ruilverkeer van goederen en diensten en die niet beperkt is tot het gewone beheer van het eigen bezit;

2° de activiteit verricht voor een derde, waarvoor de werknemer enig loon of materieel voordeel ontvangt dat tot zijn levensonderhoud of dat van zijn gezin kan bijdragen.”

Indien de “activiteit verricht voor zichzelf die ingeschakeld kan worden in het economische ruilverkeer van goederen en diensten” beperkt blijft tot het gewone beheer van het eigen bezit, is er geen sprake van arbeid. Volgens artikel 45, laatste lid Werkloosheidsbesluit is er enkel sprake van een activiteit die beperkt is tot het gewone beheer van eigen bezit als de activiteit gelijktijdig voldoet aan de volgende voorwaarden:

- “1° de activiteit is niet daadwerkelijk ingeschakeld in het economisch ruilverkeer van goederen en diensten en wordt niet uitgeoefend met het oog op het verkrijgen van een opbrengst;*
- 2° door de activiteit wordt de waarde van het bezit in stand gehouden of slechts in beperkte mate verhoogd;*
- 3° de activiteit brengt door haar omvang het zoeken naar en het uitoefenen van een dienstbetrekking niet in het gedrang.”*

Uit de stukken blijkt dat de heer T vanaf 1 november 2016 opnieuw werd ingeschreven als zelfstandige in bijberoep (bijdragereeks D) en gemeld werd in de KBO onder het nummer 0409.079.088. Uit de stukken die bijgebracht worden door zowel de RVA als de heer T zelf, blijkt zeer duidelijk dat de heer Toninato alleszins in de jaren 2018, 2019 en 2020 als zelfstandige activiteiten heeft verricht (zie diverse facturen, boekhouding en toelichting verschaft door de heer T).

Uit dit alles blijkt duidelijk dat er sprake is van een “*activiteit verricht voor zichzelf die ingeschakeld kan worden in het economische ruilverkeer van goederen en diensten en die niet beperkt is tot het gewone beheer van het eigen bezit*”. Er is dus sprake van arbeid in de zin van art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit. Dergelijke arbeid kan in principe niet gecumuleerd worden met werkloosheidsuitkeringen. Een uitzondering is evenwel voorzien in art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit en in art. 48bis Werkloosheidsbesluit.

Art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit bepaalt het volgende:

*“De werkloze die **op bijkomstige wijze** een activiteit uitoefent in de zin van artikel 45, niet bedoeld in artikel 48bis, kan mits toepassing van artikel 130, uitkeringen genieten op voorwaarde dat :*

- 1° **hij daarvan aangifte doet bij zijn uitkeringsaanvraag;***
- 2° hij deze activiteit reeds uitoefende terwijl hij tewerkgesteld was als werknemer, en dit ten minste gedurende de drie maanden voorafgaand aan de uitkeringsaanvraag; deze periode wordt verlengd met de periodes van tijdelijke werkloosheid in het hoofdberoep en met de periodes van werkverhindering ingevolge overmacht;*

- 3° **hij deze activiteit voornamelijk verricht tussen 18 u en 7 uur. Deze beperking geldt niet voor de zaterdagen en de zondagen, en voor de tijdelijk werkloze, evenmin voor de dagen waarop hij in zijn hoofdberoep gewoonlijk inactief is;**
- 4° *het geen activiteit betreft :*
- a) *in een beroep dat alleen na 18 uur wordt uitgeoefend;*
  - b) *in een beroep dat valt onder het hotelbedrijf, met inbegrip van de restaurants en de drankgelegenheden, of onder de vermaakondernemingen, of het geen activiteit betreft als leurder, reiziger, verzekeringsagent of -makelaar, tenzij de activiteit van gering belang is;*
  - c) *die, krachtens de wet van 6 april 1960 betreffende de uitvoering van bouwwerken, niet verricht mag worden.” (onderlijning en nadruk door het arbeidshof)*

Zoals blijkt uit de aanhef van dit art. 48 §1 moet het in de eerste plaats gaan om een bijkomstige activiteit. Dit volgt ook uit art. 48 §3 Werkloosheidsbesluit waarin wordt bepaald: *“Het recht op uitkeringen wordt ontzegd, zelfs voor de dagen waarop de werkloze geen activiteit verricht, indien de activiteit ingevolge het aantal arbeidsuren of het bedrag van de inkomsten, niet of niet langer het karakter heeft van een bijkomstige activiteit.”* Uit de stukken die in graad van beroep door de heer T worden bijgebracht, blijkt dat het in 2019 gefactureerde bedrag van 14.997,00 euro inderdaad betrekking heeft op prestaties voor de jaren 2018 (+2017), 2019 en 2020, zoals door hem ook reeds werd aangevoerd voor de arbeidsrechtbank, doch wat door die rechtbank niet geloofwaardig werd bevonden:

- Voor het jaar 2018 (en in één geval voor het jaar 2017) werden op 14 januari 2019 verschillende facturen opgemaakt in verband met de herfacturatie van hostings en domeinnamen. Dit betreft een totaalbedrag van 8.242,00 euro (waarvan 570,00 euro betrekking heeft op 2017).
- De prestaties die betrekking hebben op het jaar 2019 betreffen een totaalbedrag van 5.412,00 euro.
- Eind 2019 maakte de heer T reeds de herfacturatie op van de hostings en domeinnamen voor het jaar 2020. Het betreft een totaalbedrag van 1.343,00 euro.

De inkomsten op jaarbasis zijn dus wel degelijk nog van die aard dat de activiteit haar karakter van bijkomstige activiteit behoudt. Ook blijkt uit de omschrijving van de activiteiten op de facturen dat bezwaarlijk kan voorgehouden worden dat ingevolge het aantal arbeidsuren dat hieraan dient besteed te worden, de activiteit niet langer haar karakter van bijkomstige activiteit zou behouden. De RVA, net zoals de arbeidsrechtbank, meent dus ten onrechte dat er niet langer sprake zou zijn van een bijkomstige activiteit.

Wanneer de werkloze een activiteit uitoefent die als bijkomstig kan beschouwd worden, kan deze werkloze, mits te voldoen aan de voorwaarden die worden opgesomd in art. 48 §1, 1° tot 4°, die activiteit cumuleren met werkloosheidsuitkeringen en dit volgens een formule die voorzien wordt in art. 130 Werkloosheidsbesluit.

Uit de gebruikte formulering blijkt dat de voorwaarden 1° tot 4° cumulatief vervuld moeten worden door de werkloze wil hij desgevallend in aanmerking komen voor de in art. 48 §1 voorziene versoepeling op art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit. Zo de werkloze één van deze voorwaarden niet vervult, verliest hij het recht op de werkloosheidsuitkeringen (zie en vgl. Cass. 27 april 1992, N-19920427-11, <https://juportal.be>; Cass. 7 september 1998, S980030N, <https://juportal.be>). De tekst van art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit voorziet immers uitdrukkelijk dat de werkloze de uitkeringen maar *“kan [...] genieten op voorwaarde dat [...]”*. Dat de andere voorwaarden van art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit misschien wel vervuld zijn, doet daaraan geen afbreuk.

Ten onrechte focust de heer T dus uitsluitend op de vraag of hij nu al dan niet aangifte heeft gedaan van zijn bijkomstige activiteit (art. 48 §1, 1°). De heer T voert aan dat hij van de activiteit die hij heeft uitgeoefend wel degelijk aangifte heeft gedaan. Hij verwijst daartoe naar het formulier C1A dat hij op 24 mei 2018 invulde en waarbij hij op vraag 12 “Oefent u een andere bijkomstige activiteit uit?” het antwoord “ja” aankruiste, vermeldde dat hij deze activiteit uitoefende op zijn thuisadres (vraag 15) en als natuurlijk persoon met vermelding van zijn ondernemingsnummer (vraag 16). Volgens de heer T leefde hij hiermee de verplichting tot aangifte van zijn nevenactiviteit na en werd hij zodoende onterecht uitgesloten. De RVA verwijst evenwel naar het feit dat de heer T als antwoord op vraag 17 “Zal u deze activiteit uitoefenen tijdens uw werkloosheid?” het antwoord “neen” heeft aangekruist. Daarmee heeft hij dus volgens de RVA uitdrukkelijk heeft aangegeven en verklaard dat hij zijn bijberoep niet zou uitoefenen terwijl hij werkloos is en werkloosheidsuitkeringen ontvangt.

Art. 48 §1, 1° Werkloosheidsbesluit vereist strikt genomen enkel dat de werkloze de bijkomstige activiteit die hij heeft, aangeeft op het ogenblik van de uitkeringsaanvraag, zonder bijkomende details te vereisen inzake omzet of tijdstip(pen) waarop deze uitgeoefend wordt. Aldus zou de heer T gevolgd kunnen worden in zijn stelling dat hij wel degelijk aangifte van zijn bijkomstige activiteit heeft gedaan zoals bedoeld in art. 48 §1, 1° Werkloosheidsbesluit.

De loutere aangifte van de bijkomstige activiteit volstaat evenwel niet om deze te kunnen cumuleren met werkloosheidsuitkeringen. Daartoe is immers ook vereist dat deze activiteit voornamelijk verricht wordt tussen 18u en 7u (art. 48 §1, 3°). De heer T beweert wel dat hij zijn bijkomstige activiteit verrichtte na 18u en voor 7u, doch enig overtuigend bewijs hiervan ligt niet voor. Een verklaring van één enkele klant, opgesteld meer dan 2 jaar nadat de RVA startte met een onderzoek, volstaat niet om het arbeidshof daarvan te overtuigen. De verklaring betreft bovendien een zeer specifieke activiteit, met name het maken van een fotoreportage op een receptie. Uit de facturatie die bijgebracht wordt, blijkt dat de activiteiten van de heer T eerder betrekking hebben op het aanpassen van websites en dergelijke meer. Dit zijn activiteiten die op gelijk welk tijdstip van de dag verricht kunnen worden en dus niet noodzakelijk na 18u. Daarbij merkt het arbeidshof op dat de heer T op

27 maart 2020, toen inspecteur Couder hem voor het eerst kwam opzoeken, de vraag wanneer hij zijn activiteit uitoefende, niet beantwoordde.

Uit het voorgaande volgt dat de RVA de heer T zodoende terecht heeft uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 10 mei 2018 op grond van de art. 44, 45 en 48 Werkloosheidsbesluit.

Het hoger beroep van de heer T is op dit punt ongegrond.

V.3

Art. 71, 1° en 4° Werkloosheidsbesluit voorzien het volgende:

“Om uitkeringen te kunnen genieten moet de werknemer:

1° in het bezit zijn van een controlekaart vanaf de eerste effectieve werkloosheidsdag van de maand tot de laatste dag van de maand en deze bij zich bewaren;

[...]

4° voor de aanvang van de activiteit bedoeld in artikel 45, hiervan melding maken op zijn controlekaart met onuitwisbare inkt

[...]”

Het staat vast dat de heer T in de bewuste periode activiteiten heeft verricht in de zin van art. 45 werkloosheidsbesluit (zie hoger). De heer T betwist niet dat hij uit hoofde van deze activiteiten geen melding heeft gedaan op enige controlekaart.

De RVA heeft terecht geoordeeld dat de heer T vanaf 10 mei 2018 art. 71 Werkloosheidsbesluit niet heeft nageleefd. De RVA heeft de heer T op basis hiervan dus eveneens terecht uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen.

Het hoger beroep van de heer T is op dit punt eveneens ongegrond.

V.4

De RVA vorderde de uitkeringen die de heer T ontving vanaf 10 mei 2018 tot en met 9 februari 2020 terug op basis van art. 169, 1ste lid Werkloosheidsbesluit. Het gaat om een bedrag van 26.603,55 euro aan werkloosheidsuitkeringen.

Een werkloze die onrechtmatig uitkeringen ontvangen heeft, is, op grond van art. 169 en 170 Werkloosheidsbesluit, verplicht deze terug te betalen. Deze regel is geen sanctie, maar louter de toepassing van de principes van het gemene recht. Art. 5.195 BW voorziet immers: *“Iedere betaling onderstelt een schuld: hetgeen betaald is zonder verschuldigd te zijn, kan worden teruggevorderd overeenkomstig de artikelen 5.133 tot 5.134.”* (voorheen art. 1235 Oud BW)

De opgelegde terugvordering is het wettelijk gevolg van de terechte uitsluiting (zie hoger).

De RVA beschikt over een termijn van 3 jaar om de terugbetaling van onverschuldigd betaalde werkloosheidsuitkeringen te bevelen (art. 7, § 13 Besluitwet Maatschappelijke Zekerheid) zodat de RVA naar het oordeel van het arbeidshof op 13 januari 2021 terecht kon beslissen om de uitkeringen die de heer T genoot voor de periode van 10 mei 2018 tot en met 9 februari 2020 terug te vorderen.

Met verwijzing naar art. 169, 2de en 3de lid Werkloosheidsbesluit vraagt de heer T om de terugvordering te beperken.

Art. 169, 3de lid Werkloosheidsbesluit bepaalt dat indien de werkloze die de artikelen 44 of 48 overtreden heeft, bewijst dat hij alleen arbeid heeft verricht of een zelfstandige heeft geholpen op bepaalde dagen of gedurende bepaalde periodes, de terugvordering tot deze dagen of periodes beperkt wordt. Om op grond van art. 169, 3de lid Werkloosheidsbesluit de terugvordering te kunnen beperken, is het noodzakelijk dat de werkloze bewijst dat hij alleen op bepaalde dagen of gedurende bepaalde periodes niet-toegestane arbeid heeft verricht. Dat houdt in dat de werkloze bewijst dat hij op bepaalde dagen of gedurende bepaalde periodes geen niet-toegestane arbeid heeft verricht. (zie en vgl. Cass. 7 september 2020, S.19.0006.N, <https://juportal.be>). Om van deze bepaling toepassing te kunnen maken, is dus vereist dat de heer T bewijst op welke dagen hij precies arbeid verricht heeft en welke dagen hij dat niet gedaan heeft. Dergelijk bewijs wordt door de heer T echter niet geleverd. Er kan dan ook geen toepassing gemaakt worden van art. 169, 3de lid Werkloosheidsbesluit.

Op grond van art. 169, 2de lid Werkloosheidsbesluit wordt de terugvordering beperkt tot de laatste 150 dagen van onverschuldigde toekenning zo de werkloze bewijst dat hij te goeder trouw uitkeringen heeft ontvangen waarop hij geen recht had. Goede trouw wordt in deze materie niet vermoed en moet door de werkloze worden bewezen (zie en vgl. Cass. 2 december 1985, AR 4869, *Arr.Cass.* 1985-86, 467; Cass. 10 september 1984, AR 4364, *Arr.Cass.* 1984-85, 52). De term “goede trouw” in de zin van de werkloosheidsreglementering heeft een geëigende betekenis, met name de afwezigheid van enige tekortkoming van de verzekerde in de concrete relatie met de werkloosheidsreglementering (zie en vgl. K. STEVENS, “Cumulatie van zelfstandige activiteit met werkloosheidsuitkeringen. Recente evolutie in de rechtspraak”, *Soc. Kron.* 2012, 169 en de rechtspraak aangehaald in voetnoot nr. 182). Goede trouw kan aanvaard worden in hoofde van een persoon van wie redelijkerwijze geacht kan worden dat hij niet kon weten dat hij zijn verplichtingen veronachtzaamde. De werkloze dient te bewijzen dat hij vreemd is aan de omstandigheden die aanleiding gaven tot de onverschuldigde uitkeringen (zie en vgl. Arbh. Gent, afd. Gent, 14 maart 2022, *TGR/TWVR* 2022, 281; Arbh. Antwerpen, afd. Hasselt, 2 november 2017, *Limb. Rechtsl.* 2018, 204). Onwetendheid impliceert niet dat de werkloze te goeder trouw handelde (zie en vgl. K. STEVENS, “Cumulatie van zelfstandige activiteit met werkloosheidsuitkeringen. Recente evolutie in de rechtspraak”, *Soc. Kron.* 2012, 169-170 en de rechtspraak aangehaald in voetnoot nr. 183).

Net zoals geadviseerd door mevrouw de Advocaat-generaal in haar mondeling advies, is het arbeidshof van mening dat de heer T in deze zijn goede trouw bewijst. Zoals hoger reeds werd uiteengezet, vulde de heer T op 24 mei 2018 het formulier C1A in waarbij hij op vraag 12 “Oefent u een andere bijkomstige activiteit uit?” het antwoord “ja” aankruiste, vermeldde dat hij deze activiteit uitoefende op zijn thuisadres (vraag 15) en als natuurlijk persoon met vermelding van zijn ondernemingsnummer (vraag 16). Vervolgens kruiste hij als antwoord op vraag 17 “Zal u deze activiteit uitoefenen tijdens uw werkloosheid?” het antwoord “neen” aan. Uit de toelichting die de heer T verschaftte op de zitting blijkt dat hij “tijdens uw werkloosheid” begreep als zijnde overdag of met andere woorden: tussen 7u en 18u. Volgens hem oefende hij zijn activiteiten niet tussen die uren uit (al slaagt hij er volgens het arbeidshof niet in dit aan te tonen, zie hoger) en was hij in zijn bijberoep dus niet actief “tijdens (zijn) werkloosheid”, reden waarom hij als antwoord “neen” aankruiste. In principe had de heer T zijn foutief begrip van de vraag kunnen opmerken doordat in vraag 18 “Wanneer zal u deze activiteit verrichtten?” als mogelijke antwoorden worden vermeld “vóór 7u”, “tussen 7u en 18u” en “na 18u”. Echter kan aan de heer T niet verweten worden dat hem dit niet opgevallen is, nu wanneer men op vraag 17 het antwoord “neen” aankruist, zoals hij gedaan heeft, vraag 18 niet beantwoord moet worden en onmiddellijk doorverwezen wordt naar vraag 22 (die hij evenmin diende in te vullen aangezien deze enkel moet ingevuld worden wanneer men tijdelijk werkloos is). De heer T diende zijn uitkeringsaanvraag zelf in en werd niet bijgestaan door een vakorganisatie of andere instantie. Er is hier geen sprake van onwetendheid: de heer T wist dat hij zijn activiteit diende aan te geven en hij heeft dit ook gedaan, doch hij heeft het vervolg van de vraagstelling misbegrepen (het Nederlands is niet de moedertaal van de heer T). Dat de heer T in het verleden het formulier C1A wel “correct” invulde, doet niet ter zake: dit was in de eerste plaats 8 jaar geleden en bovendien werd hij toen bijgestaan door een vakorganisatie. Daarenboven blijkt uit bijkomende informatie die door mevrouw de Advocaat-generaal werd ingewonnen bij de RVA (via de raadsman van de RVA) het volgende (zie stuk 29 rechtsplegingsdossier):

“Geachte,

De RVA laat mij het volgende weten:

Er werd naar aanleiding van de aangifte van de nevenactiviteit in 2010 een brief dd. 16.11.2010 naar betrokkene gestuurd met uitleg aangaande artikel 48 en 130 KB (zie stuk 1 stukkenbundel).

Naar aanleiding van de nieuwe aangifte in mei 2018 (aangifte op C1A: zelfde nevenactiviteit doch niet uitgeoefend tijdens werkloosheid) werd er niet gecommuniceerd naar betrokkene toe.

Naar aanleiding van de uitkeringsaanvraag met C1A werd dus geen brief werd verstuurd aan betrokkene.

In 2023 werd er opnieuw aangifte gedaan, waarna de RVA op 28/04/2023 bijgevoegde brief aan mijnheer verstuurden.”

De bijlage waarnaar in deze e-mail wordt verwezen, is een brief van 28 april 2023 aan de heer T met volgende inhoud:

“Betreft: Uw verklaring dat u geen nevenactiviteit uitoefent

Geachte heer T

Op 31.01.2023 heeft u via een formulier C1A een zelfstandige nevenactiviteit aangegeven. U heeft toen verklaard die activiteit niet uit te oefenen tijdens periodes van werkloosheid.

Hierbij herinner ik u aan enkele van uw verplichtingen:

- **U mag tijdens uw werkloosheid geen enkele prestatie verrichten in het kader van uw zelfstandige activiteit.** *Onder prestatie moet worden verstaan: elke stap die verband houdt met uw activiteit: offertes opstellen, facturen opstellen, stockeren, materiaal ontvangen, een afspraak plannen, administratieve taken uitvoeren ...*
- *Zelfs als de zelfstandige activiteit op zaterdag of zondag (of op een normale inactiviteitsdag in uw loontrekkende beroep) wordt uitgeoefend, moet u dat aangeven bij de RVA. Bij tijdelijke werkloosheid is dat het geval zodra die prestaties worden uitgevoerd na de eerste dag tijdelijke werkloosheid van de maand in kwestie. **Ook prestaties 's avonds worden beschouwd als een activiteit tijdens uw werkloosheid en moeten dus bij de RVA worden aangegeven.***

Als u na deze informatie uw aangifte wenst te wijzigen, gaat u best zo snel mogelijk langs bij uw uitbetalingsinstelling om een nieuw formulier C1A in te vullen. [...]

Wat gebeurt er als er niet-aangegeven prestaties zijn?

Als de RVA vaststelt dat u prestaties uitvoert in het kader van uw zelfstandige activiteit zodat dat vooraf te hebben aangegeven, moet u uw werkloosheidsuitkeringen terugbetalen en krijgt u een administratieve sanctie (schorsing van het recht op uitkeringen).” (onderlijning en nadruk door het arbeidshof)

In 2010 ontving de heer T nadat hij zijn zelfstandige activiteit had aangegeven een duidelijke communicatie van de RVA in verband met de gevolgen van deze aangifte (o.a. toelating tot het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 1 juli 2010 en voorlopige toekenning van het volledig dagbedrag in afwachting van het ogenblik dat het gecumuleerde inkomen definitief gekend is). Ook in 2023 wordt de heer T door de RVA duidelijk geïnformeerd over de

gevolgen van de verklaringen die hij op een nieuw ingediend formulier C1A gedaan heeft. Daarbij wordt er duidelijk op gewezen dat ook prestaties 's avonds beschouwd worden als een activiteit die wordt uitgeoefend tijdens de werkloosheid.

In schril contrast hiermee volgde er na de aangifte die de heer T deed in 2018 geen enkele communicatie van de RVA met betrekking tot de gevolgen van zijn aangifte.

Aldus kan redelijkerwijze geacht worden dat de heer T na zijn aangifte in 2018 niet kon weten dat hij zijn verplichtingen veronachtzaamde. Goede trouw moet in zijn hoofde aanvaard worden. De terugvordering die in principe de ganse periode van 10 mei 2018 tot en met 9 februari 2020 moet betreffen, moet zodoende in toepassing van art. 169, 2de lid Werkloosheidsbesluit beperkt worden tot de laatste 150 dagen van onverschuldigde toekenning.

Dit betekent dat de terugvordering enkel gegrond is voor:

- Februari 2020 (7 dagen, 253,33 euro)
- Januari 2020 (27 dagen, 977,13 euro)
- December 2019 (26 dagen, 940,94 euro)
- November 2019 (26 dagen, 940,94 euro)
- Oktober 2019 (27 dagen, 977,13 euro)
- September 2019 (25 dagen, 904,75 euro)
- Augustus 2019 (slechts 12 dagen van de 27 onverschuldigd, dus: $966,33/27 * 12 = 429,48$ euro)

TOTAAL = 150 dagen = 5.423,70 euro

De arbeidsrechtbank heeft de tegenvordering van de RVA ten onrechte gegrond verklaard voor een bedrag van 26.603,55 euro. De tegenvordering van de RVA moet worden herleid en is slechts gegrond voor een bedrag van 5.423,70 euro.

Het hoger beroep van de heer T is zodoende op dit punt gedeeltelijk gegrond.

De heer T vraagt, net zoals hij deed voor de arbeidsrechtbank, hem afbetalingstermijnen toe te staan a rato van 150,00 euro per maand. De arbeidsrechtbank stond de heer T afbetalingstermijnen toe a rato van 200,00 euro per maand. De RVA geeft in zijn beroepsconclusie aan dat hij zich hierin kan vinden. De heer T legt niet uit waarom het bedrag van de maandelijkse afbetaling alsnog beperkt zou moeten worden tot 150,00 euro per maand. Hij geeft geen informatie omtrent zijn financiële toestand. Het arbeidshof ziet zodoende geen redenen om af te wijken van wat de arbeidsrechtbank hieromtrent besliste.

V.5

De werkloze die onverschuldigde uitkeringen heeft ontvangen omdat hij vóór het begin van een activiteit die niet verenigbaar is met het recht op uitkeringen, het overeenstemmende vakje van zijn controlekaart niet heeft zwartgemaakt, kan worden uitgesloten van het genot

van de uitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 26 weken (art. 154, 1ste lid, 1° Werkloosheidsbesluit). De directeur van het werkloosheidsbureau kan zich ook beperken tot een verwittiging indien in de voorbije 2 jaar geen sanctie werd opgelegd (art. 157bis Werkloosheidsbesluit).

In dit geval staat vast dat de heer T in de bewuste periode activiteiten heeft verricht in de zin van art. 44 en 45 werkloosheidsbesluit (zie hoger). De heer T heeft hiervoor niet de correcte vermeldingen gedaan op zijn controlekaart (zie hoger).

De RVA heeft naar aanleiding daarvan beslist om de heer T als administratieve sanctie een uitsluiting van 18 weken op te leggen.

De arbeidsrechtbank herleidde de sanctie tot 4 weken op grond van de volgende overwegingen: *“Gelet op de medewerking van de heer T aan het onderzoek, het feit dat hij ondanks het feit dat hij andere verplichte verklaringen niet correct heeft afgelegd, toch heeft aangegeven dat hij een zelfstandige nevenactiviteit had en gelet op het ontbreken van precedentes, is de rechtbank van oordeel dat de duur van de sanctie herleid dient te worden tot een uitsluiting van 4 weken.”*

De heer T vraagt om de sanctie op te heffen, minstens deze te herleiden tot de minimumduur van 4 weken.

De RVA tekende geen incidenteel beroep aan voor wat betreft de beslissing van de arbeidsrechtbank om de sanctie te herleiden tot 4 weken.

Gezien de lange duur van de inbreuk is het arbeidshof alleszins van oordeel dat een effectieve sanctie aangewezen is en dat niet kan volstaan worden met een verwittiging. Samen met de arbeidsrechtbank is het arbeidshof van oordeel dat de opgelegde sanctie van 18 weken uitsluiting inderdaad te zwaar is. Uit het administratief dossier blijken -zoals ook reeds werd aangehaald door de arbeidsrechtbank- geen eerdere inbreuken. De heer T heeft ook meegewerkt aan het onderzoek, zoals ook werd aangehaald door de arbeidsrechtbank. In die omstandigheden is het arbeidshof van oordeel dat de sanctie beperkt moet worden tot 4 weken, zoals de arbeidsrechtbank besliste.

Het hoger beroep van de heer T is op dit punt ongegrond.

VI. De kosten van het geding in graad van beroep

De heer T vraagt om de RVA te veroordelen tot betaling van alle kosten van het geding, waaronder de rechtsplegingsvergoeding. Deze rechtsplegingsvergoeding wordt door hem in graad van beroep begroot op 663,18 euro.

De RVA vraagt dat het arbeidshof wat betreft de kosten zou oordelen “als naar recht”.

De instellingen belast met de toepassing van de wetgeving inzake sociale zekerheid worden altijd verwezen in de kosten van het geding ingesteld door of tegen een sociaal verzekerde, behalve wanneer het geding tergend of roekeloos is (art. 1017, 2de en 3de lid Ger.W.). De gedingkosten worden op limitatieve wijze opgesomd in art. 1018 Ger.W. en omvatten ondermeer de rechtsplegingsvergoeding, zijnde een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de sociaal verzekerde (art. 1022 Ger.W.). Art. 4 KB 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat, voorziet in afwijkende basis-, minimum- en maximumbedragen van de rechtsplegingsvergoeding voor de rechtspleging zoals bedoeld in art. 1017, 2de lid Ger.W.

Gelet op het voorwerp van de betwisting en de partijen waartussen deze gevoerd wordt, betreft het hier een rechtspleging zoals bedoeld in art. 1017, 2de lid Ger.W. Dit betekent het volgende:

- Het is de RVA die verwezen moet worden in de kosten, tenzij het geding dat door de heer T gevoerd werd tergend of roekeloos zou zijn. Er ligt geen enkel element voor waaruit zulks zou kunnen worden afgeleid. Aldus moet de RVA verwezen worden in de kosten.
- Om aanspraak te kunnen maken op een rechtsplegingsvergoeding moet de partij die hierop aanspraak maakt zich hebben laten bijstaan en vertegenwoordigen door een advocaat. Het is niet vereist dat de partij in kwestie zich gedurende de ganse procedure heeft laten bijstaan en vertegenwoordigen door een advocaat (zie en vgl. S. VOET en T. DE JAEGER, “Rechtsplegingsvergoeding in de civiele rechtspleging”, p. 560 (en de rechtsleer aangehaald in voetnoot nr. 65) in P. TAELEMAN (ed.), *Efficiënt procederen voor een goede rechtsbedeling*, Wolters Kluwer Belgium, Mechelen, 2016, 800 p.). De heer T werd in de procedure in graad van beroep aanvankelijk bijgestaan door een raadsman (zie verzoekschrift hoger beroep neergelegd op 18 februari 2022 en conclusie neergelegd op 15 december 2022). Zodoende maakt hij terecht aanspraak op een rechtsplegingsvergoeding voor de procedure in graad van beroep.
- De rechter dient met toepassing van de bepalingen van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding het correcte basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding te bepalen. De rechter die zulks doet, miskent daarbij niet het algemeen rechtsbeginsel houdende de autonomie van de procespartijen in het civiele geding en evenmin het algemeen rechtsbeginsel tot eerbiediging van het recht van verdediging (zie en vgl. Cass. 3 maart 2023, AR nr. C.22.0258.N, RW 2022-23, 1473; Cass. 13 januari 2023, C.22.0158.N, <https://juportal.be>).

Voor vorderingen zoals deze die in het huidige geschil aan de orde is, nl. een in geld waardeerbare eis boven een bedrag van 2.500,00 euro, bedraagt het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding voor het arbeidshof actueel 437,25 euro. Er is geen reden om af te wijken van dit bedrag.

De rechtsplegingsvergoeding waarop de heer T in graad van beroep recht heeft, wordt derhalve beperkt tot 437,25 euro.

VII. De beslissing van het arbeidshof

Het hoger beroep van de heer T is ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond.

Het vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 17 januari 2022 wordt hervormd in zoverre dit vonnis de bestreden beslissing van 13 januari 2021 bevestigde voor wat betreft de terugvordering voor de periode van 10 mei 2018 tot en met 9 februari 2020, de tegenvordering van de RVA gegrond verklaarde voor een bedrag van 26.603,55 euro en de heer T veroordeelde tot terugbetaling van dit bedrag.

Vervolgens, opnieuw rechtdoend, beslist het arbeidshof in dat verband het volgende:

- De bestreden beslissing van 13 januari 2021 wordt hervormd in zoverre deze de uitkeringen die de heer T onrechtmatig ontving van 10 mei 2018 tot en met 9 februari 2020 terugvordert en het arbeidshof zegt voor recht dat de terugvordering overeenkomstig art. 169, 2de lid Werkloosheidsbesluit beperkt moet worden tot de laatste 150 dagen onverschuldigde terugvordering;
- De tegenvordering van de RVA wordt herleid en slechts gegrond verklaard voor een bedrag van 5.423,70 euro;
- De heer T wordt veroordeeld tot terugbetaling van dit bedrag van 5.423,70 euro aan de RVA.

De heer T wordt gemachtigd het bedrag van deze veroordeling te betalen in schijven van 150,00 EUR per maand, waarvan de eerste wordt vastgesteld op 25 februari 2024 en waarvan de laatste het saldo bevat.

Bij niet-betaling op één van vervaldagen (de 25ste van elke maand) is het resterend saldo onmiddellijk opeisbaar zonder ingebrekestelling.

Het hoger beroep van de heer T is voor het overige ongegrond en het vonnis van de de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 17 januari 2022 wordt voor het overige bevestigd.

De RVA wordt op grond van art. 1017, 2de lid Ger.W. veroordeeld tot de kosten van het geding in graad van beroep, aan de zijde van de heer T vereffend op 437,25 euro rechtsplegingsvergoeding hoger beroep.

De bijdrage van 22,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand wordt eveneens ten laste gelegd van de RVA.

Dit arrest wordt gewezen en ondertekend door:

Annelies GIELEN, raadsheer

Luc PROESMANS, raadsheer in sociale zaken, werkgever

Ilse TIMPERMAN, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider

Bijgestaan door Isabelle MEHAUDEN, griffier

Isabelle MEHAUDEN

Ilse TIMPERMAN

Luc PROESMANS

Annelies GIELEN

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 25 januari 2024 van de 7de kamer waar aanwezig waren:

Annelies GIELEN, raadsheer

Isabelle MEHAUDEN, griffier

Isabelle MEHAUDEN

Annelies GIELEN